

Arrest

nr. 196 401 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 september 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BYUMA *loco* advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name het feit dat verzoeker zijn werk als politieagent in Bagdad op niet-officiële wijze verliet omwille van bedreigingen door de terreurbeweging al Qaeda, vervolgens naar de provincie Salahadin vluchtte, waar hij problemen kreeg met terreurbeweging IS en het feit dat hij in Irak vervolging vreest door sjiitische groeperingen en de overheid omwille van zijn familienaam al Doori.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 25 januari 2017 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er voor verzoekers als burger in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een kopie van een document betreffende verzoekers afwezigheid op het werk, een kopie van een document betreffende het opstarten van een onderzoek tegen hem, een kopie van een document betreffende het akkoord over dit onderzoek en een kopie van een arrest van de militaire rechtbank, verschillende artikels betreffende de veiligheidssituatie in Irak en betreffende de Irakese figuur Izzat Ibrahim al Douri, die dezelfde stamnaam draagt. Verzoekers leggen eveneens een kopie van hun identiteitskaart en die van hun kinderen, nationaliteitsbewijs en huwelijksakte neer dewelke zij reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag hadden neergelegd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in hun asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane vaststellingen geenszins weerleggen noch ontkrachten.

Verzoekers houden voor dat verzoeker, omwille van zijn onwettige afwezigheid bij de politie, een effectieve gevangenisstraf te wachten staat van vijf jaar in geval van terugkeer naar Irak én hij verplicht zal zijn een boete van 7 miljoen dinar te betalen. Verzoekers verwijzen hiertoe naar artikel 51 van de wet binnenlandse veiligheid 14/2008 en zijn van oordeel dat er sprake is van een buitensporige bestraffing. Dient evenwel te worden vastgesteld dat de loutere stelling dat verzoeker een effectieve gevangenisstraf te wachten staat van vijf jaar én hij verplicht zal zijn een boete van 7 miljoen dinar te betalen, zonder hiervan enig objectief bewijs van bij te brengen (verzoeker verwijzen louter naar een bepaald artikel, zonder verder enige verifieerbare informatie bij te brengen), niet volstaat om aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: "Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten." Verzoekers brengen geen objectieve informatie bij die voorgaande bevindingen weerleggen of ontkrachten.

Zo verzoekers in voorliggend verzoekschrift aanvoeren dat verzoeker omwille van zijn voormalige tewerkstelling als politieagent een risicoprofiel bevat, stelt de Raad vast dat verzoekers met dit verweer niet verder komen dan het louter herhalen van hun argumentatie ten tijde van hun vorige beroepsprocedure voor deze Raad. De Raad verwijst dan ook naar wat hij eertijds geoordeeld heeft in zijn arrest nr. X van 25 januari 2017: "De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met bovenstaande argumentatie niet verder komen dan het louter herhalen van de verklaringen die eerste verzoekende partij gaf tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad wijst er evenwel op dat daar waar verzoekende partijen stellen dat politieagenten over een risicoprofiel beschikken en systematisch worden vervolgd, door verwerende partij werd opgemerkt dat hoewel het mogelijk is dat politieagenten in Bagdad bepaalde problemen krijgen, geen geloof gehecht kan worden aan de bewering van eerste verzoekende partij dat elke politieagent in Bagdad dergelijke problemen kent, daar, indien het werkelijk zo een groot risico inhield om als politieagent te werken, het onwaarschijnlijk is dat eerste verzoekende partij dan bij de politie zou gaan werken om haar familie te beschermen, zoals zij

eerder tijdens haar eerste gehoor beweerde, terwijl zij zo net het leven van haar naasten in gevaar zou brengen. Wat betreft de opmerking dat eerste verzoekende partij haar werk tegenover iedereen verborgen hield en dat zij daarom niet vroeger bedreigd werd omwille van haar werk, motiveert verwerende partij in de bestreden beslissingen dat het vrij onwaarschijnlijk is dat de leden van Al Qaeda er pas in 2012, na 4 jaar, zouden achter komen dat eerste verzoekende partij bij de politie werkte daar zij immers al na zes maanden als politieagent op straat zou zijn gestuurd. Ook blijkt uit haar verklaringen over haar taken bij de politie dat zij een publiek zichtbare functie had en daarnaast legde zij foto's voor van zichzelf, samen met haar collega's in uniform, poserend op straat. Dat zij haar werk verborgen hield, komt dan ook allesbehalve overtuigend over. Verder is de Raad van oordeel dat de opmerking van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij pas na vier jaar gevisieerd werd omdat zij haar dan pas konden gebruiken als doelwit een blote bewering betreft die nergens op gebaseerd is. Voorts meent de Raad dat, hoewel uit de door verzoekende partijen aangebrachte informatie weliswaar blijkt dat politieagenten in Bagdad inderdaad over een risicoprofiel beschikken, uit deze informatie, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen menen, niet kan worden afgeleid dat politieagenten in Bagdad systematisch vervolgd worden. De loutere verwijzing naar haar werk als politieagent – wat op zich niet betwist wordt – volstaat dan ook niet om aan te tonen dat eerste verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven." Verzoekers brengen heden geen elementen bij die hier aan ander licht op werpen.

Voorts benadrukken verzoekers dat uit verschillende objectieve bronnen blijkt dat Izzat Ibrahim al-Doori, die één van de meest prominente leden was van het Baath regime van Saddam, hulp bood aan IS bij de verovering van West Irak en vragen zij om een grondig onderzoek naar de situatie van verzoekers link met het Baathisme. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze het louter verwijzen naar informatie die reeds eerder werd bijgebracht, of minstens gelijkaardig is, en waarover de commissaris-generaal zich reeds heeft gebogen, plots zou leiden tot een andere beslissing. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: "Ten derde moet worden vastgesteld dat u geen nieuwe elementen aandraagt die erop wijzen dat u in Irak persoonlijk vervolging zal ondervinden omwille van uw stamnaam Al Doori. U herhaalde namelijk deze vrees, uw advocaat wees in het schrijven van 19 april 2017 op de controversiële figuur Izzat Ibrahim al Doori en legde in dit schrijven eveneens artikels neer over deze man en zijn rol in de Naqshabandi-militie, dewelke de opmars van IS in 2014 zou hebben bevorderd (DVZ 2e AA, rubriek 15 en schrijven advocaat dd. 19 april 2017). Hier moet echter worden opgemerkt dat uw vrees in dit verband door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden in haar beslissing van 25 mei 2016 omwille van het feit dat de problemen die uw vader omwille van deze naam zou hebben gekend, zich in 2007 afspeelden, uw vader daarna nog tot 2012 in Bagdad, Irak verbleef en omwille van het feit dat u zelf geen problemen kende met het dragen van deze naam, noch andere personen kende die omwille van deze naam problemen hadden. Deze bedenkingen werden door de RVV in haar arrest van 25 januari 2017 bevestigd. Het loutere feit dat u artikels neerlegt waaruit blijkt dat de persoon genaamd Izzat Ibrahim al-Doori aan IS zou worden gelinkt kan onmogelijk volstaan om aan te tonen dat alle personen die de naam van de al-Doori stam of Asheera dragen, omwille van het dragen van deze stamnaam in Irak een vrees voor vervolging koesteren. De artikels en verklaringen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde, volstaan dan ook niet om een nieuw licht te schijnen op deze zaak. Dit geldt eveneens voor uw verklaringen als zou u in Irak vervolging vrezen louter omwille van het feit dat u tot de soennitische streek behoort. Deze vrees dient immers in concreto aangetoond te worden en u blijft hierbij in gebreke."

Ook in voorliggend verzoekschrift komen verzoekers niet verder dan het verwijzen naar algemene artikels, zonder concrete elementen bij te brengen die aantonen dat verzoeker persoonlijk problemen kent omwille van zijn stamnaam Al Doori.

5.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

*Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).*

Uit zowel de door verzoeker geciteerde als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De argumentatie in het verzoekschrift met de verwijzing naar cijfermateriaal van Iraq Body Count, kan voorgaande appreciatie niet ombuigen. Dient te worden benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar

moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet. De cijfers van Iraqi Body Count omvatten overigens alle types van geweld en meten dus niet enkel het willekeurig geweld maar ook het conventiegerelateerde en crimineel geweld. Het Commissariaat-generaal houdt bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad ook rekening met het risico van onderrapportering en zal dus niet gefixeerd zijn op de pure cijfergegevens doch ook rekening houden met tal van andere factoren waaronder de impact van het geweld op het dagelijks leven in Bagdad.

Wat betreft de aanslagen die Bagdad op heden teisteren wijst de Raad er op dat Cedoca de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad voortdurend opvolgt. Recente ontwikkelingen en incidenten die kaderen binnen het beschreven geweldpatroon worden bij een volgende actualisatie van de COI Focussen opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld dat Bagdad kenmerkt, worden deze COI Focussen versneld geüpdatet door Cedoca. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze COI Focussen gestoeld zijn als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonde dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focussen niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. De door verzoekers bijgebrachte persartikels en rapporten zijn niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Bagdad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder.

De aangehaalde arresten van de Raad kunnen geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. In casu ligt recentere landeninformatie voor.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 september 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij twee problemen hebben aangehaald, enerzijds de problemen die het gevolg zijn van de desertie van eerste verzoekende partij en anderzijds hun stamnaam Al-Douri waardoor zij vervolgd worden. Zij dienen vrees te koesteren van de overheid en van de militieën. Verzoekende partijen wijzen op het risicoprofiel van eerste verzoekende partij omwille van haar tewerkstelling bij de politie en stellen dat zij buitensporig zal gestraft worden omwille van desertie. Wat hun stamnaam betreft lichten zij toe dat één van de belangrijke figuren van de Baath-partij meehielp om samen met IS het westen van Irak te veroveren. Verzoekende partijen verklaren dienaangaande nog dat hun eigendommen geconfisqueerd zijn. Tot slot wijzen verzoekende partijen op de slechte veiligheidssituatie in Bagdad.

Waar verzoekende partijen wijzen op het risicoprofiel van eerste verzoekende partij omwille van haar tewerkstelling bij de politie en stellen dat zij buitensporig zal gestraft worden omwille van desertie, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoekers houden voor dat verzoeker, omwille van zijn onwettige afwezigheid bij de politie, een effectieve gevangenisstraf te wachten staat van vijf jaar in geval van terugkeer naar Irak én hij verplicht zal zijn een boete van 7 miljoen dinar te betalen. Verzoekers verwijzen hiertoe naar artikel 51 van de wet binnenlandse veiligheid 14/2008 en zijn van oordeel dat er sprake is van een buitensporige bestraffing.*

Dient evenwel te worden vastgesteld dat de loutere stelling dat verzoeker een effectieve gevangenisstraf te wachten staat van vijf jaar én hij verplicht zal zijn een boete van 7 miljoen dinar te betalen, zonder hiervan enig objectief bewijs van bij te brengen (verzoeker verwijzen louter naar een bepaald artikel, zonder verder enige verifieerbare informatie bij te brengen), niet volstaat om aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: “Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten.” Verzoekers brengen geen objectieve informatie bij die voorgaande bevindingen weerleggen of ontcrachten.

Zo verzoekers in voorliggend verzoekschrift aanvoeren dat verzoeker omwille van zijn voormalige tewerkstelling als politieagent een risicoprofiel bevat, stelt de Raad vast dat verzoekers met dit verweer niet verder komen dan het louter herhalen van hun argumentatie ten tijde van hun vorige beroepsprocedure voor deze Raad. De Raad verwijst dan ook naar wat hij eertijds geoordeeld heeft in zijn arrest nr. X van 25 januari 2017: “De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met bovenstaande argumentatie niet verder komen dan het louter herhalen van de verklaringen die eerste verzoekende partij gaf tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad wijst er evenwel op dat daar waar verzoekende partijen stellen dat politieagenten over een risicoprofiel beschikken en systematisch worden vervolgd, door verwerende partij werd opgemerkt dat hoewel het mogelijk is dat politieagenten in Bagdad bepaalde problemen krijgen, geen geloof gehecht kan worden aan de bewering van eerste verzoekende partij dat elke politieagent in Bagdad dergelijke problemen kent, daar, indien het werkelijk zo een groot risico inhield om als politieagent te werken, het onwaarschijnlijk is dat eerste verzoekende partij dan bij de politie zou gaan werken om haar familie te beschermen, zoals zij eerder tijdens haar eerste gehoor beweerde, terwijl zij zo net het leven van haar naasten in gevaar zou brengen. Wat betreft de opmerking dat eerste verzoekende partij haar werk tegenover iedereen verborgen hield en dat zij daarom niet vroeger bedreigd werd omwille van haar werk, motiveert verwerende partij in de bestreden beslissingen dat het vrij onwaarschijnlijk is dat de leden van Al Qaeda er pas in 2012, na 4 jaar, zouden achter komen dat eerste verzoekende partij bij de politie werkte daar

zij immers al na zes maanden als politieagent op straat zou zijn gestuurd. Ook blijkt uit haar verklaringen over haar taken bij de politie dat zij een publiek zichtbare functie had en daarnaast legde zij foto's voor van zichzelf, samen met haar collega's in uniform, poserend op straat. Dat zij haar werk verborgen hield, komt dan ook allesbehalve overtuigend over. Verder is de Raad van oordeel dat de opmerking van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij pas na vier jaar gevisieerd werd omdat zij haar dan pas konden gebruiken als doelwit een blote bewering betreft die nergens op gebaseerd is. Voorts meent de Raad dat, hoewel uit de door verzoekende partijen aangebrachte informatie weliswaar blijkt dat politieagenten in Bagdad inderdaad over een risicoprofiel beschikken, uit deze informatie, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen menen, niet kan worden afgeleid dat politieagenten in Bagdad systematisch vervolgd worden. De loutere verwijzing naar haar werk als politieagent – wat op zich niet betwist wordt – volstaat dan ook niet om aan te tonen dat eerste verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.” Verzoekers brengen heden geen elementen bij die hier aan ander licht op werpen.” Verzoekende partijen werpen geen ander licht op deze vaststellingen.

Verder halen verzoekende partijen aan dat wat hun stamnaam betreft één van de belangrijke figuren van de Baath-partij meehielp om samen met IS het westen van Irak te veroveren. De Raad wijst hieromtrent naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Voorts benadrukken verzoekers dat uit verschillende objectieve bronnen blijkt dat Izzat Ibrahim al-Doori, die één van de meest prominente leden was van het Baath regime van Saddam, hulp bood aan IS bij de verovering van West Irak en vragen zij om een grondig onderzoek naar de situatie van verzoekers link met het Baathisme. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze het louter verwijzen naar informatie die reeds eerder werd bijgebracht, of minstens gelijkaardig is, en waarover de commissaris-generaal zich reeds heeft gebogen, plots zou leiden tot een andere beslissing. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: “Ten derde moet worden vastgesteld dat u geen nieuwe elementen aandraagt die erop wijzen dat u in Irak persoonlijk vervolging zal ondervinden omwille van uw stamnaam Al Doori. U herhaalde namelijk deze vrees, uw advocaat wees in het schrijven van 19 april 2017 op de controversiële figuur Izzat Ibrahim al Doori en legde in dit schrijven eveneens artikels neer over deze man en zijn rol in de Naqshabandi-militie, dewelke de opmars van IS in 2014 zou hebben bevorderd (DVZ 2e AA, rubriek 15 en schrijven advocaat dd. 19 april 2017). Hier moet echter worden opgemerkt dat uw vrees in dit verband door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden in haar beslissing van 25 mei 2016 omwille van het feit dat de problemen die uw vader omwille van deze naam zou hebben gekend, zich in 2007 afspeelden, uw vader daarna nog tot 2012 in Bagdad, Irak verbleef en omwille van het feit dat u zelf geen problemen kende met het dragen van deze naam, noch andere personen kende die omwille van deze naam problemen hadden. Deze bedenkingen werden door de RVV in haar arrest van 25 januari 2017 bevestigd. Het loutere feit dat u artikels neerlegt waaruit blijkt dat de persoon genaamd Izzat Ibrahim al-Doori aan IS zou worden gelinkt kan onmogelijk volstaan om aan te tonen dat alle personen die de naam van de al-Doori stam of Asheera dragen, omwille van het dragen van deze stamnaam in Irak een vrees voor vervolging koesteren. De artikels en verklaringen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde, volstaan dan ook niet om een nieuw licht te schijnen op deze zaak. Dit geldt eveneens voor uw verklaringen als zou u in Irak vervolging vrezen louter omwille van het feit dat u tot de soennitische streek behoort. Deze vrees dient immers in concreto aangetoond te worden en u blijft hierbij in gebreke.”*

Ook in voorliggend verzoekschrift komen verzoekers niet verder dan het verwijzen naar algemene artikels, zonder concrete elementen bij te brengen die aantonen dat verzoeker persoonlijk problemen kent omwille van zijn stamnaam Al Doori.” Verzoekende partijen weerleggen noch ontcrachten deze vaststellingen. Verzoekende partijen verklaren dienaangaande nog dat hun eigendommen geconfisqueerd zijn. Het feit dat verzoekende partijen hun eigendommen zouden zijn geconfisqueerd, is niet meer dan een blote bewering en doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Een verwijzing naar een beleidsnota van het CGVS, artikels en rapporten in hun aanvullende nota volstaan niet om aan te tonen dat men in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Door louter te verwijzen naar de slechte veiligheidssituatie in Bagdad, weerleggen noch ontcrachten verzoekende partijen de vaststelling niet dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen verder ook geen informatie bij in hun aanvullende nota waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekende partij brengen voorts geen concrete persoonlijke gegevens aan die er op wijzen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van hun asielrelaas zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 13 september 2017 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS